

Sygn. akt: I C 399/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Bielsku-Białej I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Tatiana Kania
Protokolant:	st. sekr. sądowy Beata Frydel

po rozpoznaniu w dniu 31 marac 2016 r. w B.

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w C.

przeciwko Skarbowi Państwa - Prokuratorowi Okręgowemu w (...) Prokuratorowi Rejonowemu w (...)

o zapłatę

- zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 154.991,07 zł (sto pięćdziesiąt cztery tysiące dziewięćset dziewięćdziesiąt jeden złotych 07/100) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 23 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty;
- w pozostałym zakresie powództwo oddala;
- zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 3.617,00 zł (trzy tysiące sześćset siedemnaście złotych) tytułem kosztów procesu;
- nieuiszczone koszty sądowe ponosi Skarb Państwa.

Sędzia

Sygn. akt I C 399/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 15 września 2015 r. powódka, (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w C., wniosła o zasądzenie na jej rzecz od Skarbu Państwa –Prokuratury Rejonowej w (...) i Prokuratury Okręgowej w (...) kwoty 165.000,00 zł. z ustawowymi odsetkami od Ania 15 września 2012 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu. Na uzasadnienie podała, że w toku postępowania prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w (...) została zabezpieczona blacha ocynkowana należąca do powódki. Postępowanie przygotowawcze zostało umorzone z powodu braku popełnienia przestępstwa i powódka wystąpiła o zwrot przedmiotu zabezpieczenia, który jednak zaginął. Powódka wystąpiła o zapłatę odszkodowania lecz strona pozwana odmówiła twierdząc, iż jedyną podstawą do tego byłby wyrok sądu.

W odpowiedzi na pozew pozwany Skarb Państwa, reprezentowany przez Prokuratorię Generalną Skarbu Państwa, wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu. Pozwany podniósł, że w świetle dowodów zebranych w toku postępowania karnego toczącego się obecnie przed Sądem Rejonowym w Pszczynie wątpliwe jest, że powódce przysługiwało prawo własności blachy, po wtóre podniósł, że nie jest prawdziwe twierdzenie, że to Prokuratura utraciła blachę, ponieważ to przedstawiciele spółki (...), której oddano blachę na przechowanie, usunęli ją spod zajęcia. Według pozwanego nie zostały spełnione przesłanki z art. 417 k.c. do przyjęcia odpowiedzialności Skarbu Państwa, w szczególności brak jest podstaw do przyjęcia bezprawności działania. Niezależnie od tego pozwany zakwestionował wysokość szkody.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Spółka (...) kupiła blachę ocynkowaną od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K.. Blacha została jej wydana, lecz z zastrzeżeniem własności na rzecz sprzedawcy, do czasu uiszczenia całej ceny wynikającej z wystawionych faktur VAT.

(faktury – k. 55 – 57)

Pismem z dnia 16 maja 2012 r. powódka, w nawiązaniu do wcześniejszych rozmów, zwróciła się do przedsiębiorstwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. o przedstawienie oferty handlowej dotyczącej blachy ocynkowanej w kręgach o określonych parametrach, następnie zamówiła blachę, zaś spółka (...) dostarczyła blachę do powódki na trzech samochodach w dniach 17, 23 i 24 maja 2012 r. i wystawiła faktury VAT o numerach: (...) i (...). Za dwie dostawy blachy powódka zapłaciła w ciągu dwóch dni od dostawy, trzecią – rozliczyła kompensatami.

(pismo – k. 60, faktury – k. 61 – 63, zeznania W. P. – k. 178 - 179)

Pismem z 25 maja 2012 r. Spółka (...) poinformowała powódkę, że w związku z brakiem rozliczenia wystawiła faktury korygujące do faktur (...). Poinformowała też powódkę, że do momentu zapłaty towar jest własnością B. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. i pozostaje do dyspozycji spółki (...) w magazynie powódki w U.. Pismem z tej samej daty Spółka (...) poinformowała powódkę, że towar nie jest jej własnością i w związku z brakiem zapłaty – jest zmuszona wystawić faktury korygujące i anulować transakcje. Jako właściciela towaru wskazała spółkę (...).

(pisma do powódki – k 58 – 59)

20 czerwca 2012 r. P. W., prokurent (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością złożył zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa narażenia spółki (...) na niekorzystne rozporządzenie mieniem i przywłaszczenia mienia o wartości około 170.000,00 zł., tj. blachy ocynkowanej objętej dwoma fakturami: (...) i (...). Czynności w tej sprawie prowadzili funkcjonariusze Komisariatu Policji w U.. Tego samego dnia, w magazynie powódki w U., w obecności magazyniera K. B., funkcjonariusze dokonali zatrzymania trzech kręgów blachy ocynkowanej, a następnie oddali blachę na przechowanie K. B., pouczając go o obowiązkach z tym związanych. W postępowaniu tym spółka (...) miała status pokrzywdzonego, zaś przedstawiciel powódki – osoby podejrzewanej o popełnienie przestępstwa.

(zawiadomienie – k. 48 – 51, protokół zatrzymania, protokół oddania na przechowanie – k. 64 – 73)

Pismem z 26 czerwca 2012 r. Prezes Zarządu (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. zwrócił się do Prokuratury Rejonowej w (...) o wydanie zabezpieczonej blachy. Powołał się na trudną sytuację Spółki (...), zagrożenie utratą płynności finansowej z powodu braku zapłaty przez S. za blachę. Zaznaczył, że istnieje możliwość zwrotu blachy spółce (...) bez dodatkowych kosztów, ale pod warunkiem szybkiego terminu realizacji.

(pismo do Prokuratury – k. 74)

W toku prowadzonego postępowania przygotowawczego funkcjonariusze przesłuchali w charakterze świadków przedstawicieli Spółki (...), osoby, która dokonała przewozu blachy z U. do J., pracownicę biura podatkowego, a także Prezesa Zarządu powódki, który przedstawił funkcjonariuszom dokumenty dotyczące zakupionej blachy, takie jak faktury zakupu blachy, oświadczenie o kompensacie, notę odsetkową, zawiadomienie o przelewie.

(protokoły przesłuchania – k. 52 – 54, k. 75 – 76, k. 80, k. 92 – 93, k. 97, k. 100 - 101, 111 -112, dokumenty rozliczeniowe – k. 77 – 79, 102 – 110, wezwanie –k. 91)

5 lipca 2012 r. P. W. poinformował Policję, że blacha znajduje się w J. na terenie parkingu samochodowego, załadowana na dwóch naczepach.

Przewiezienie blachy z U. zlecił Prezes Zarządu powódki W. P.. Przyczyną tej decyzji była konieczność opuszczenia przez powódkę magazynów w U., dzierżawionych od (...) z uwagi na upływ okresu dzierżawy. W. P. nie powiadomił prokuratora o zamiarze przewiezienia blachy. Z tego względu prokurator nadzorujący postępowanie B. S.

z Prokuratury Rejonowej w (...), uznał, że przedstawiciel powódki nie jest już osobą godną zaufania, która może przechowywać blachę i dlatego postanowił oddać ją na przechowanie podmiotowi mającemu w postępowaniu status pokrzywdzonego, czyli spółce (...), reprezentowanej przez P. W. i K. W.. Uznał, że nie ma podstaw do obaw, że osoby te mogą rozporządzić blachą, a osoby te zobowiązały się przechować blachę i nie rozporządzać nią do czasu zakończenia postępowania. Przed podjęciem tej decyzji prokurator rozmawiał

z P. W.. Funkcjonariusz Policji po rozmowie z prokuratorem oddał blachę na przechowanie K. W., którego pouczone o obowiązkach

z tym związanych. Fakt, że protokół został podpisany przez K. W., a nie przez P. W. nie miał dla prokuratora znaczenia, bo obaj reprezentowali spółkę (...). Prokurator uznał, że większe wątpliwości można było mieć do przekazania blachy na przechowanie powódkce (jednak była to wcześniejsza decyzja funkcjonariuszy Policji) niż spółce (...) – jako pokrzywdzonej w sprawie.

W. P. zgłosił funkcjonariuszom, że P. W. lub K. W. mogą ukraść blachę.

(notatki urzędowe – k. 81 – 82, protokoły – k. 83 – 88, zeznania W. P. – k. 178 – 179, zeznania świadka B. S. – k. 177 - 178)

K. W. zlecił przedsiębiorstwu (...) przewiezienie blachy do magazynu depozytowego (...) w C., dokąd blacha została przewieziona 6 lipca 2012 r. Magazyn ten od przedsiębiorstwa (...) wynajmuje Spółka (...), zajmująca się handlem wyrobami hutniczymi. Blacha została wywieziona z tego magazynu następnego dnia – dane samochodów, jakie miały być podstawione po odbiór blachy przekazał przedstawiciel Spółki (...)

(zlecenie – k. 89, potwierdzenie odbioru – k. 90, protokół przesłuchania świadka – k. 113)

26 lipca 2012 r. K. W. podczas przesłuchania na Komisariacie Policji w U. zeznał, że blacha została zwrócona właścicielowi, tj. Spółce (...) w K.. Funkcjonariusze ustalili z Prezesem Spółki B., że Spółka (...) nie zwróciła blachy do Spółki (...), ale zapłaciła za blachę.

(protokół – k. 92 – 93, notatka – k. 94)

Pismem z 11 września 2012 r. powódka wystąpiła do Prokuratury Rejonowej w C. o zwolnienie przedmiotu zabezpieczenia, wskazanie gdzie znajduje się towar oraz kto przejął obowiązek zabezpieczenia i ochrony towaru. W odpowiedzi Prokurator wyjaśnił, że blacha była oddana na przechowanie K. W., na którym ciążył obowiązek przechowania jej do czasu zakończenia postępowania, jednak blacha została usunięta i nie zdołano ustalić gdzie może się znajdować.

(korespondencja – k. 116 – 118)

Postanowieniem z 24 września 2012 r. umorzono postępowanie w sprawie przywłaszczenia mienia z uwagi na brak znamion czynu zabronionego.

(postanowienie o umorzeniu postępowania – k. 119)

Prokuratura wszczęła postępowanie w sprawie o przestępstwo z art. 300 § 2 kk, w toku którego postawiono zarzuty P. W. i K. W., a następnie skierowano akt oskarżenia do Sądu. W toku tego postępowania ustalono, że blacha ocynkowana była sprzedawana kolejnym kontrahentom i ostatnie znajduje się w (...). Wyrokiem z dnia 16 kwietnia 2015 r. Sąd Rejonowy w P. uniewinnił P. W. i K. W. od zarzucanych im czynów. Sąd Okręgowy w Katowicach wyrokiem z 11 września 2015 r. uchylił wyrok Sądu Rejonowego w Pszczynie i sprawę przekazał temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

(pismo do powoda – k. 121, akt oskarżenia – k. 123 – 129, wyroki z uzasadnieniami – k. 130 – 144)

Pismem z 23 grudnia 2014 r. powódka wezwała pozwanego do zwrotu blachy ocynkowanej zabezpieczonej w toku postępowania przygotowawczego lub zapłaty kwoty 165.000,00 zł. Pismem z 23 stycznia 2015 r. Prokurator Okręgowy w (...) odmówił spełnienia świadczenia, podnosząc konieczność uzyskania prawomocnego wyroku sądowego.

(wezwanie do zapłaty – k. 18, odpowiedź – k. 20)

Powyższych ustaleń Sąd dokonał w oparciu o powołane wyżej dowody z dokumentów, w tym – dokumentów z akt postępowania karnego, których prawdziwość nie budziła wątpliwości, a także dowody z zeznań świadka B. S. i zeznań W. P. przesłuchanego za powódkę. Zeznaniami tym Sąd dał wiarę, jako znajdującym potwierdzenie w dowodach z dokumentów. Zeznanie świadka W. C. nie wniosły nic do sprawy, ponieważ świadek nie pamiętał, jakie czynności wykonywał w ramach prowadzonego postępowania. Sąd oddalił wniosek powódki o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, który miał być przeprowadzony w celu wykazania wartości blachy. W ocenie Sądu przeprowadzanie tego dowodu było zbędne, gdyż na rozprawie 11 lutego 2016 r. pełnomocnik powoda oświadczył, że gdyby pozwany nie zakwestionował wartości blachy przyjętej w akcie oskarżenia na kwotę 154.991,07 zł., to przeprowadzanie to nie byłoby potrzeby przeprowadzania tego dowodu. Ponieważ pełnomocnik pozwanego oświadczył, że nie kwestionuje wartości blachy przyjętej w akcie oskarżenia na kwotę 154.991,07 zł., Sąd uznał, że wartość blachy jest pomiędzy stronami bezsporna.

Sąd pominął jako spóźnione dowody zawnioskowane w piśmie powódki z 23 lutego 2016 r. Należy jednak zwrócić uwagę, że część tych dowodów – dokumenty zawarte w aktach sprawy karnej, zostały już wcześniej dopuszczone na wniosek pozwanego, który zresztą dołączył do odpowiedzi na pozew odpisy uwierzytelnione tych dokumentów.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Zgodnie z przepisem art. 417 § 1 k.c. za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa.

Jak słusznie podniósł pozwany w odpowiedzi na pozew, odpowiedzialność deliktowa Skarbu Państwa oparta na tym przepisie powstaje wówczas, gdy spełnione są łącznie jej trzy ustawowe przesłanki – bezprawność działania lub zaniechania funkcjonariusza, szkoda oraz normalny związek przyczynowy między bezprawnym zachowaniem sprawcy a szkodą. W ocenie Sądu wszystkie te przesłanki zostały spełnione.

W pierwszej kolejności badając przesłankę bezprawności działania funkcjonariuszy, stwierdzić należy, iż Sąd nie podziela stanowiska pozwanego, że brak jest bezprawności, ponieważ funkcjonariusze, powierzając zatrzymane przedmioty na przechowanie osobie godnej zaufania, działali w granicach prawa,

a pozwany nie ponosi odpowiedzialności za zachowanie tej osoby. Chybione jest stanowisko pozwanego, że blacha nie została utracona przez organy postępowania. Istotnie przepisy kodeksu postępowania karnego pozwalają organom prowadzącym to postępowanie na oddanie zatrzymanych w jego toku przedmiotów na przechowanie osobie godnej zaufania (art. 228 § 1 k.p.k.). Nie oznacza to jednak, że Skarb Państwa nie ponosi odpowiedzialności za te osoby. Sąd podziela stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w wyroku z 3 października 2007 r. (I CSK 159/07, opubl. Lex nr 619643), w którym stwierdził, że w sytuacji, gdy osoba godna zaufania wybierana jest przez organ prowadzący postępowanie karne i na potrzeby tego postępowania posiada i sprawuje pieczę nad powierzoną jej rzeczą – musi być uznana za wykonującą zadania z zakresu władzy publicznej w rozumieniu art. 417 § 1 k.c.; jej uprawnienia są bowiem pochodną prowadzonego przez organy państwowe postępowania, za jej bezprawne działania lub zaniechania Skarb Państwa ponosi odpowiedzialność.

W sprawie bezspornym jest, że osoba, której oddano na przechowanie blachę ocynkowaną, zatrzymaną w toku postępowania przygotowawczego (które następnie zostało umorzone), rozporządziła tą blachą, pomimo przyjęcia na siebie zobowiązania do przechowywania blachy i nierozporządzania nią. Jak wynika z dowodów zebranych w postępowaniu karnym blacha została wywieziona z magazynu w C. i jak ustalono, znajduje się na terenie (...). Bezprawność działania osoby, której oddano blachę na przechowanie została przez Prokuraturę uznana, skoro skierowała przeciwko P. W. i K. W. akt oskarżenia. Okoliczność, że do tej pory nie zapadł w sprawie prawomocny wyrok nie stoi na przeszkodzie przyjęciu bezprawności działania tych osób, która była w istocie bezsporna, co wynika z odpowiedzi na pozew. Bezprawne działanie osoby, której oddano blachę na przechowanie skutkuje przyjęciem odpowiedzialności Skarbu Państwa za szkodę wywołaną ich zachowaniem. Od tej odpowiedzialności pozwany nie może się uwolnić wykazując brak winy w wyborze osoby, której powierzono przedmioty na przechowanie. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z 21 maja 2003 r. (IV CKN 178/01, opubl. OSNC 2004/7-8/123) art. 429 k.c. nie ma zastosowania do odpowiedzialności Skarbu Państwa, bowiem przepis ten może mieć zastosowanie jedynie w razie powierzenia czynności przez osoby, które mogą odpowiadać za szkodę na zasadzie winy własnej.

Chybione jest też stanowisko Skarbu Państwa, że pozwanym w sprawie powinna być spółka (...), bowiem to przedstawiciele tej spółki usunęli blachę spod zajęcia. Skoro wszystkie decyzje dotyczące przechowywanych dowodów rzeczowych należą do organów prowadzących postępowanie, nie sposób wiązać jakkolwiek więzią osoby uprawnionej do rzeczy uznanej za dowód rzeczowy z osobą, której oddano tę rzecz na przechowanie (por. powołany wyżej wyrok Sądu Najwyższego z 3 października 2007 r.) Sąd podziela też stanowisko Sądu Najwyższego przedstawione w cytowanym wyroku, że stosunku pomiędzy organem postępowania a osobą, której oddano dowody rzeczowe na przechowanie, nie sposób uznać za przechowanie

w rozumieniu przepisów art. 835 i nast. kodeksu cywilnego, ponieważ występują tu elementy prywatnoprawne i publicznoprawne. Marginalnie jedynie wskazać należy, iż budzi wątpliwości uznanie przez organy postępowania karnego osób reprezentujących spółkę (...) za osoby godne zaufania. Sam fakt, że spółka (...) miała w sprawie status pokrzywdzonego nie jest jeszcze wystarczający do uznania członka jej zarządu czy prokurenta za osoby godne zaufania w okolicznościach sprawy. Po pierwsze Prokurator nadzorujący postępowanie otrzymał pismo z 26 czerwca 2012 r. skierowane przez Prezesa Zarządu Spółki F. Spółki z wnioskiem o wydanie zabezpieczonej blachy. W piśmie tym spółka powołała się na zagrożenie utratą płynności finansowej i zwróciła uwagę na możliwość zwrotu blachy spółce (...) bez dodatkowych kosztów. Po wtóre prezes zarządu powódki poinformował funkcjonariuszy policji, po zatrzymaniu blachy w J., o możliwości – jak stwierdził – kradzieży blachy przez P. W. lub K. W..

W świetle tych informacji organy postępowania powinny mieć poważne zastrzeżenia, co do przedstawicieli spółki (...) i brak było podstaw do uznania ich za osoby godne zaufania, o których mowa w przepisie art. 228 § 1 k.p.k., co samo w sobie może też być uznane za działanie bezprawne – wszak działaniem w granicach prawa jest wyłącznie oddanie rzeczy na przechowanie osobie godnej zaufania. Wspomnieć wypada, że w sprawie toczącej się przed Sądem Najwyższym pod sygnaturą IV CKN 1497/00, Sąd ten, a wcześniej sądy powszechne rozpoznające pozew o zapłatę, stwierdziły, iż oddanie rzeczy pod dozór osobie trzeciej bez upewnienia się, że daje ona należytą gwarancję właściwego wykonania tej funkcji, jest bezprawnym zachowaniem funkcjonariuszy (wyrok z 22 listopada 2002 r., opubl. Lex nr 78332)

Reasumując, należy uznać, że została spełniona przesłanka bezprawności zachowania funkcjonariuszy, warunkująca możliwość przyjęcia odpowiedzialności Skarbu Państwa za szkodę wyrządzoną powódce, a polegającą na utracie blachy, należącej do powódki.

Jeżeli idzie o wysokość tej szkody, jak wyżej wyjaśniono, Sąd uznał, że w istocie wartość blachy była pomiędzy stronami bezsporna. Strony zgodziły się, że jest to kwota przyjęta w akcie oskarżenia, czyli 154.991,07 zł. i tę wartość Sąd przyjął jako wysokość szkody powódki. Odnosząc się do zarzutów pozwanego, co do przysługiwania powódce własności blachy, stwierdzić należy, iż w ocenie Sądu nie budziło to wątpliwości. Pozwany podniósł, że powódka nie wykazała, iż jest właścicielem blachy, zwrócił uwagę na złożoność tego problemu i na fakt, że pierwotny właściciel blachy, Spółka (...), sprzedając blachę Spółce (...) zastrzegła prawo własności blachy do czasu zapłaty ceny. Istotnie na fakturach wystawionych przez spółkę (...) zastrzeżono własność towaru do czasu zapłaty ceny, zatem należy rozważyć, czy pomimo tego powódka nabyła własność blachy. Zgodnie z przepisem art.169 § 1 k.c. jeżeli osoba nieuprawniona do rozporządzania rzeczą ruchomą zbywa rzecz i wydaje ją nabywcy, nabywca uzyskuje własność

z chwilą objęcia rzeczy w posiadanie, chyba że działa w złej wierze. Mając to na uwadze należy stwierdzić, że powódka wykazała nabycie blachy od spółki (...), nawet jeżeli spółka ta nie była właścicielem blachy – spółka (...) zbyła blachę na rzecz powódki i wydała ją powódce. Ponieważ zgodnie z przepisem art. 7 k.c. istnienie dobrej wiary domniemywa się, zatem ciężar dowodu braku dobrej wiary (obalenia tego domniemania) spoczywał na pozwanym, który tego domniemania nie obalił –

z dowodów, które przedstawił nie wynika, aby osoby reprezentujące powódkę nabyły towar w złej wierze. Przeciwnie, dowody te potwierdzają dobrą wiarę. Przede wszystkim na fakturach wystawionych przez spółkę (...) powódce nie zaznaczono, że powódka nie jest właścicielem blachy, że własność przysługuje spółce (...). Powódka została o tym powiadomiona pismami z 25 maja 2012 r., zatem już po wydaniu powódce towaru. Od tego powiadomienia można przyjąć złą wiarę powódki, co jednak nie ma znaczenia dla nabycia przez nią własności blachy, ponieważ nabycie rzeczy już nastąpiło – późniejsza zła wiara nie ma znaczenia prawnego. Marginalnie jedynie wyjaśnić należy, iż kwestia rozliczeń finansowych pomiędzy powódką

a spółką (...) nie miała znaczenia w sprawie, skoro – jak wyżej wskazano – powódka nabyła własność blachy na podstawie art. 169 k.c., które jest szczególnym sposobem nabycia własności, a nabywca rzeczy od osoby nieuprawnionej nie jest zobowiązany do zapłaty ceny sprzedaży, ani zbywcy, ani rzeczywistemu właścicielowi rzeczy. Zresztą nawet gdyby powódka nabywała tę własność na podstawie umowy sprzedaży, to kwestia zapłaty ceny nie ma co do zasady wpływu na ważność ani skuteczność takiej umowy w postaci przeniesienia własności rzeczy (chyba, że wyraźnie zastrzeżono własność do czasu zapłaty).

Reasumując, powódka wykazała, że poniosła szkodę polegającą na utracie należącej do niej blachy ocynkowanej, wykazała wysokość szkody i fakt, że szkoda nastąpiła przez niezgodne z prawem zachowanie przy wykonywaniu władzy publicznej, zatem należało powództwo uwzględnić w części, jako znajdujące oparcie w przepisie art. 417 § 1 k.c. i zasądzić na rzecz powódki kwotę 154.991,07 zł., zaś w pozostałym zakresie powództwo oddalić.

O odsetkach Sąd orzekł po myśli art. 481 k.c. zasądzając je od daty wezwania pozwanego do zapłaty. Wezwanie to powódka skierowała do pozwanego pismem datowanym na 23 grudnia 2014 r. Ponieważ powódka nie przedstawiła dowodu doręczenia tego pisma pozwanemu, Sąd przyjął datę odpowiedzi odmownej udzielonej powódce, czyli 23 stycznia 2015 r., uznając, że od tej daty pozwany pozostaje w opóźnieniu.

O kosztach procesu Sąd orzekł po myśli art. 98 k.p.c., zasądzając od strony pozwanej na rzecz powódki koszty zastępstwa procesowego. Ponieważ powódka była zwolniona od kosztów sądowych, a pozwanym jest Skarb Państwa, koszty te obciążają Skarb Państwa.

Sędzia: